

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2738/07
11.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Vesne Popović, Jasminke Stanojević i Mirjane Grubić, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi duga i sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Kragujevcu Gž.810/07 od 10.07.2007. godine, u sednici održanoj 11.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kragujevcu Gž.810/07 od 10.07.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kragujevcu P.6162/95 od 29.09.2006. godine, stavom prvim izreke, odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se obaveže tuženi da mu po osnovu izvedenih a neisplaćenih građevinskih radova plati 2.176 DEM, odnosno 1.088 eura u dinarskoj protivvrednosti na dan isplate, sa kamatom u dinarskoj protivvrednosti počev od 01.01.1993. godine do 31.12.2001. godine po stopi domicilne kamate, koja se u to vreme plaćala na nemačke marke, a od 01.01.2002. godine do isplate u visini eskontne stope Evropske Centralne banke koja se plaća na euro, kao neosnovan. Stavom drugim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je obavezan tuženi da tužiocu po osnovu neosnovanog obogaćenja nastalog oduzimanjem tužiočevih stvari isplati 68.030,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.05.2005. godine do isplate, a stavom trećim izreke odbijen je deo tužbenog zahteva po osnovu neosnovanog obogaćenja nastalog oduzimanjem tužiočevih stvari i to za razliku od dosuđenog iznosa iz stava drugog izreke do potraživanog, odnosno za iznos od 41,00 dinara sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom. Stavom četvrtim izreke utvrđeno je da je tužba povučena u delu tužbenog zahteva koji se odnosi na neosnovano obogaćenje tuženika za iznos od 32.000,00 dinara sa pripadajućom kamatom. Stavom petim izreke obavezan je tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka od 53.341,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Kragujevcu Gž.810/07 od 10.07.2007. godine, stavom prvim izreke, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena prvostepena presuda u stavu prvom izreke. Stavom drugim izreke presude Okružnog suda u Kragujevcu prvostepena presuda je ukinuta u stavu drugom i petom izreke i u ovim delovima vraćena prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužilac je blagovremeno izjavio dozvoljenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je na osnovu člana 396 i 430. u mislu člana 399. ZPP, ispitao pobijanu presudu i našao da revizija tužioca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud Srbije u postupku po reviziji pazi po službenoj dužnosti. Pobijana presuda sadrži sve što je potrebno da bi se mogla ispitati, pa nisu osnovani suprotni navodi revizije tj. da u istoj nisu dati jasni razlozi o bitnim činjenicama što bi prema sadržini revizije predstavljalo povredu odredbe člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju stranke su u toku 1991. godine zaključile ugovor o delu kojim su se dogovorile da tužilac-izvođač za tuženog-naručioca i investitora izgradi stambenu zgradu-prizemlje i potkrovlje i izradi krov, i to samo grube radove za naknadu od 9.000 DM. Materijal za ove radove prema ugovoru finansira tuženi. Stranke su se sporazumele da rok za izvođenje ugovorenih radova bude 2 meseca, ali je ovaj rok u toku izvođenja radova produžavan sve do trenutka kada je tužilac napustio gradilište. Tuženi je tužiocu isplatio iznos od 6.500 do 7.000 DM. Prema nalazu i mišljenju sudskog veštaka stepen izgrađenosti objekta bez rada na potkrovlju je 60%, a sa radom na potkrovlju bio bi 70%. U oba slučaja tuženi je tužiocu platio više nego što je trebalo prema stepenu izgrađenosti objekta tj. izvršenja ugovora. Prema stepenu izgrađenosti građevinskog objekta od 60% adekvatan iznos obaveze tuženog bio bi 5.400 DM, a u slučaju stepena izgrađenosti objekta od 70% taj iznos bi bio 6.300 DM, pa je u svakom slučaju tuženi preplatio naknadu datu tužiocu.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev tužioca (sa sadržinom kao u stavu prvom izreke prvostepene presude), kao neosnovan.

Tužilac, tužbom, između ostalog, je zahtevao od tuženog da mu plati naknadu za izvedene a neisplaćene građevinske radove po osnovu zaključenog usmenog ugovora o građenju od 2.176 DM odnosno 1880 eura u

dinarskoj protivvrednosti na dan isplate sa traženom kamatom.

Odredbom člana 630. stav 1. ZOO propisano je da je ugovor o građenju ugovor o delu kojim se izvođač obavezuje da prema određenom projektu sagradi u ugovorenom roku određenu građevinu na određenom zemljištu, ili da na takvom zemljištu, odnosno na već postojećem objektu izvrši kakve druge građevinske radove, a naručilac se obavezuje da mu za to isplati određenu cenu.

Prema ugovoru tužilac se kao izvođač obavezao da tuženom - naručiocu (investitoru) izgradi stambenu zgradu tj. da izgradi prizemlje, potkrovlje i krov i to samo grube radove u ugovorenom roku od 2 meseca, koji su stranke produžavale. Istim ugovorom tuženi se obavezao da za ugovorene izvedene radove plati tužiocu 9000 DM. Ukupno ugovorena cena za izgradnju celog objekta ugovorena je paušalno, u smislu čl. 635. ZOO. Tužilac nije izveo sve ugovorene radove i sa svojim radnicima napustio je gradilište, pa je tuženi preko drugih majstora izveo sve ostale radove (iznad prve ploče). I pored toga što je ugovoreno da se ukupna cena plati tek kada tužilac završi sve ugovorene radove, tuženi je tužiocu u toku izvođenja radova platio 6500 do 7000 DM. Veštačenjem je utvrđeno da je za ugovorene izvedene grube radove na objektu prema stepenu njihove izgrađenosti tuženi tužiocu platio adekvatan novčani iznos, odnosno više od iznosa koji tužiocu pripada. Naime, bez rada na potkrovlju stepen izgrađenosti objekta je 60% prema kome tužiocu pripada 5400 DM, a sa potkrovljem stepen izgrađenosti bio bi 70% od ukupno ugovorenih radova prema kome bi tužiocu pripalo ukupno 6300 DM.

Kako je u postupku utvrđeno da je tuženik, kao naručilac i investitor, tužiocu-izvođaču ugovorenih radova, za izgradnju kuće u Kragujevcu isplatio od ukupno ugovorene naknade od 9.000 DEM iznos od 6.500 DM do 7.000 DM, a da je iznos naknade koji tužiocu pripada prema utvrđenom stepenu izvedenih radova na tom objektu, 5.400 DM, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da je tužiočev tužbeni zahtev u ovom delu i po prednjem osnovu, neosnovan, pa razloge date od strane nižestepenih sudova prihvata i Vrhovni sud, jer su potpuni jasni i pravilni.

Veći deo navoda revizije odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu ocenu dokaza, što u smislu člana 398. stav 2. ZPP, ne može biti razlog revizije.

Sa izloženog, Vrhovni sud je na osnovu člana 405. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MZ